

(Приговор -никако одговор- Бошку Обрадовићу)

Последњих пар дана смо, коначно и на кратко, одахнули од правно-реторичких промашаја Александре Јерков, функционерке ЛСВ и актуелне (вероватно не још задуго) председнице новосадске скупштине [\[1\]](#).

Госпођица је, изгледа, отпутовала у САД, и тиме показала да су јој Новосађани важни као и лањско издање неког женског часописа. Но, Чанкова заменица није предмет рада, те је увод текста украшен њеним именом само због симбола недемократичности, који је постала ових дана.

Тема текста није ни неко сулудо шкрабање по Филозофском факултету у Новом Саду [\[2\]](#), где је неки (јакко бих волео да знам ко је тај) приучени родољуб, или (није немогуће) плаћени мангуп-уличар, на озбиљан начин извређао актуелног градоначелника Новог Сада. Већ на трећи поглед уочавамо да је наведени мангуплук у вези са деловањем функционерке ЛСВ, у наставку схватамо да сваки покрет друштвена група или догађај могу имати (сумњамо) или имају (сигурни смо) везу. Поред поступања А. Јерков, и шкрабања зидова срамним паролама и скидањем табле са именом несрећно и мучки убијеног премијера, овај почетак септембра значиће и трећи део напада на покушај смене новосадске власти. Тај трећи део напада је (по мени) - сумњам – под редитељском палицом мени за сада непознатог режисера, а главну улогу трећег чина игра Бошко Обрадовић из Покрета „Двери“.

Ово заправо јесте приговор због елементарног неразумевања стања северно од Саве и Дунава, који упућујем Бошку Обрадовић, функционеру Покрета „Двери“. Из идеолошког убеђења нећу да га зовем никаквим старешином, јер по мом дубоком убеђењу старешина може да постоји у племену, војсци и манастиру, а у озбиљном политичком деловању никако. То кокетирање са осећањима искрених, Литургији оданих Хришћана јесте, по мени, најобичније политиканство, али о томе, доста опширно, неки други пут.

Бошко Обрадовић је дана 02. септембра упутио „[Обавештење заинтересованим](#)“

саборцима и присталицама Двери у Новом Саду

“

[3]

у коме се, из њему знаних разлога, поново обрушио и то врло лично, на два бивша истакнута члана тога покрета, који су пре извесног времена искључени из покрета. Уз обавештење се објављују још два документа и то „Одлука о искључењу“ и „Обавештење о неовлашћеном учествовању у преговорима Мирослава Паровића и Александра Ђурђева“.

Текстови се надовезују, па ћу их и ја посматрати као јединствен литерарни покушај, будући да су слични у свим битним елементима.

Ради коректности према читаоцу напомињем да овај текст куцам из два разлога: пријатељског (Ђурђевић ми је лични пријатељ) и принципијелног (делање Б.Обрадовића у вези Новог Сада није почело сада, и има континуитет (не) намерних грешака).

У наведеном „Обавештењу“ и пратећем материјалу су интересантна четири момента:

- тајминг (период објављивања);

- стил;

- непрофесионализам и

- неистине;

„Обавештење“ се објављује у само предвечерје испраћаја ДС и ЛСВ олигархије у опозицију, када се на разне начине (подмићивањем, уценама, застрашивањем) покушава очувати постојеће стање у Граду Новом Саду, и тиме продужити „демократско“ политичарење о трошку Новосађана.

Дакле, поред наведеног текста, који ваљда има да укаже грађанима Српске Атине, да се нова власт формира од стране некаквих фракционаша и да то никако нису људи који могу водити Град, интересантно је и то што се кроз исто саопштење позивају моји суграђани да се прикључе Покрету „Двери“, јер ови који су сада искључени и прокужени, ваљда нису они исти од пре једног месеца.

Стил „Обавештења“ је све само није хришћански, а није баш ни да спада у најјаснија политичка саопштења којим се неко позива на приступање одређеном политичком покрету.

Провејава тврдња да су људи о којим Обрадовић пише (или бар покушава) некакви аутономаши, па се тако на једном месту каже:

„почели су себе да сматрају посебним и издвојеним, *аутономашким делом*“

а на другом месту

„који не следују њиховом *аутономашком деловању*“

те наиван читалац може да помисли да професор српске књижевности Бошко оптужује Паровића и Ђурђева за аутономаштво, и тиме их, ваљда, дискредитује, све заједно са новом већином у градској скуштини коју чине СНС, ДСС, коалиција око СПС и коалиција РДС-СПО.

Наведене лагане и лагодне оптужбе за аутономаштво увек ме подсећају на лакоћу којом „Другосрбијанци“ чисте етикетама фашиста све своје неистомисљенике. Такође, оптужити за аутономаштво неког за кога је на веб сајту „Двери“ [\[4\]](#) дана 08.06.2012. године, као и на задњој корици новина под називом „Двери српске“ дана 28.06.2012. године [\[5\]](#), у тексту под насловом „И Нови И Сад И Одмах“ писало „Повереништво Нови Сад окупља

стручне, вредне и одговорне људе

...“
.

То значи да су Ђурђевић и Паровић дана 08.06.2012. године, као и за Видовдан исте године, били „стручни, вредни и одговорни“, а да су негде од краја јуна до почетка августа постали јуришници на интегритета државе Србије. Пошто тако што не бива (или доста тешко бива) поставља се питање елементарне одговорности оних који су делегирани односно поставили наведену двојицу на функције. Још конкретније, ако су Александар и Мирослав онакви какве их Обрадовић представља сада, онда је њихов политички шеф (ваљда се то зове „Старешинство“) више него одговоран што их је Новосађанима представио као „**стручне, вредне и одговорне људе**...“.

Ако поставиш и кандидујеш неког за кога имаш само речи хвале пред изборе и два месеца после избора, па тај неко покуша да сруши ДС структуру из власти у свом граду, будући да је прешао цензус (за разлику од београдског Повереништва), те га ти у том тренутку потенцијалне смене ДС кадрова искључиш и кудиш горе него Бориса Тадића и Ненада Чанка заједно, тада је пре свега одговорност на „шефовима“ (старешинама, војводама...) који су те људе поставили.

Истина је само једна и огледа се у следећем.

Ђурђевић и Паровић нису ни бољи ни гори него пре пар месеци, и сада је очигледно да су напади на њих као и искључење из покрета, те кампања која је покренута и која траје, у блиској корелацији са покушајем очувања постојеће структуре у новосадској власти.

Потпуно је ван политичког резона нападати одборнике који покушавају да спроведу предизборни програм и уклоне двојац ДС-ЛСВ са челних позиција у власти. Ван сваког смисленог разлога је покушај личне дискредитације бивших чланова у жеку завршних активности поводом смене градоначелника окупљеног са Б. Пајтићем.

Политичка активност која подразумева ухођење односно како се каже „Увидом на лицу места, старешине Зоран Радојичић и Срђан Ного су утврдили.

.“ није ни уобичајена, ни свакодневна, а у савременој полицијској пракси се зове „тајно

праћење лица“ а народ то назива „ухођењем“.

Навести за неког да је „Ухваћен у лажи“ са друге стране би чак могло представљати кривично дело Клевета из члана 171 став 2 у вези става 1 Кривичног законика. Рећи некоме да лаже или да је лажов јесте још увек инкриминисана радња, која може имати за последицу и надокнаду нематеријалне штете (члан 200 Закона о облигационим односима).

Исто се може рећи и за тврдњу „та спремност да се буде тако бескрупулозан“, па овај навод у вези са Обавештењем и пратећим материјалима даје потпуну слику једне (врло лоше) осмишљене политичке кампање.

Без коментара оставља и навод Одлуке о искључењу где се, поред осталог каже:

„... Ђурђевић користио потпуно неоправдано и неосновано наводне *црквене несугласице између њега и дела старешина Двери*
...“

Сад стварно не разумем суштину Обавештења, Одлуке, као ни Извештаја који им је приложен.

Какве црквене несугласице? - и шта се уосталом било кога у јавности Србије тиче шта је и на који начин А. Ђурђевић разговарао о Православљу и Цркви са било ким из свог покрета, и шта се кога тиче његова лична одлука да му нечији црквени став није по вољи. Мислим, какве то везе има са тиме што сте га сада означили као аутономаша, а Паровића као његовог, ни више ни мање, саизвршиоца. Ово испада да је свако противуречење „Старешинству“ (хе, хе, сваки пут ми је све смешније - звучи као да имају по 80 година) потенцијално кажњиво дело, где постоје извршилац, његови саизвршиоци, све као у неком саопштењу МУП-а.

Сумирајући наводе, као и утиске директиве/обавештења/разобличења које је предмет овог рада, не могу а да писаније Б. Обрадовића не сместим у контекст мог претходног

текста [\[6\]](#) где сам као рецепт за распиривање аутономаштва у АПВ навео:

„Мало аутономаштва, **зрно београдског неразумевања**, пар капи тајкунског интереса и на крају мало комшијског петљања („Двије жлице „Вегете“) и ето ти проблема.

Обрадовић је до овог часа у аутономашки лонац убацио бар два зрна „Београдског неразумевања“ (може се рећи да су зрнца чачанска, али пошто је централа у Београду, а проф. Бошко је члан „Централе“ нека остане ово одређење зачина).

Прво кулинарско прегнуће је Б.О. избацио кроз текст „Укинути аутономију Војводине“ [\[7\]](#) где је у доста сиромашној анализи раздражио Соросеве стипендисте да код тата Џорџа закукају за још мало ловице јер их Београд гуши и укида. Други проблем у тексту је, поред слабог квалитета предлога, пре свега у великим речима, које има да спроведемо ваљда ми који живимо нешто северније од Обрадовића, док ће он опуштено седети са осталим војводама и телефоном командовати правце деловања и тактику.

Напомињем да суштинско питање није аутономија, будући да она може да подразумева много тога, већ је основно питање садржаја те аутономије. Што се мене лично тиче, сматрам да су Србији потребни регионални облици управе, а да ли ће то бити АПВ, или регион Бачка (у мом случају) мање је битно. Дакле, није проблем аутономија/регионална самоуправа/међуопштинско организовање/обласна администрација или како год, *већ је проблем сепаратистичка идеологија, која неће нестати простим укидањем или променом форме.*

Важно је да локална односно регионална власт и управа немају и не желе да имају прерогативе државе, те да им ни систем то не омогућава, а такође је врло важно да централна власт нема маћехински однос ни према једном делу те државе, а да регионални облици организовања имају ефективан правни лек на сваки противзаконит ћеф из „круга Двојке“.

Конкретно основни проблем Статута АПВ и Закона о преносу надлежности је био у томе што је покрајинска администрација приграбила (односно покушала) да приграби прерогативе државе. На сву срећу, такав покушај је осујећен кроз институцију уставног поретка Србије.

[3] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/obavestenje-zaintereso>

[vanim-saborcima-i-pristalica-dveri-u-novom-sadu.html](#)

[4] <http://www.dverisrpske.com/sr-CS/index.php> - напомена: посетом на означени веб сајт дана 02.09.2012. године уверио сам се да је наведени текст „скинут“ са сајта – али зато поседујем примерак штампаног издања часописа, који је означен као следећа фуснота овог текста;

[5] „ДВЕРИ СРПСКЕ“, Часопис за националну културу и друштвена питања, Год. XIV, број 51, Београд, Видовдан 2012, задња корица часописа;

[6] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/jedno-sr>

[psko-kukanje-na-hrvatskoj-televiziji.html](#)

[7] <http://www.dverisrpske.com/sr-CS/dverjani/obradovic-bosko/tekstovi/ukinuti-autonomiju-vojvodine.php>